

Var nyktra och vaka

Aposteln Petrus säger: »Var nyktra och vaka; ty eder vedersakare, djävulen, går omkring såsom ett rytande lejon och söker, vem han må uppsluka.» Den andliga »nykterheten» består i ett sansat och gudfruktigt sinne, varigenom man icke låter hänföra sig av skenet, utan med besinning och vaksamhet aktar på skäl och grunder. Den förmaningen: »*Var nyktra och vaka*», behöves väl, även i vår tid. Många bedrövliga exempel vittna därom. Med förbigående av flera vilja vi här endast omnämna ett besynnerligt drag av själa-fiendens arbete bland dem, som vilja vara Guds folk - genom flera tidningar meddelat, torde det dock vara allmänt bekant - nämligen att den besynnerliga förvillelsen om de trognas personliga »syndfrihet» åter uppstått i vårt land.

Ehuru till resultatet lika med *Erik-Jansismen*, är dock förklaringen nu något olika, i det att syndfriheten denna gång härledes från rättfärdiggörelsen och, oerhört att säga, från Kristi »födelse med synd». Vi fästa oss mindre vid denna grova uppfattning av Kristus, såsom troligen mera snart övergående. Men läran om de trognas »syndfrihet» har flera och djupare sympatier för sig. Ty att den ena gången den Erik-Jansiska och den andra gången den nu nämnda syndfrihetsläran uppstår, är blott en utveckling av den djupa självförgudningssmittan, som den fallne ängeln i syndafallet inlade i vår natur, och vilken vanligen förnimmes i den oändliga egenrättfärdigheten, med vilken alla kristna hava att kämpa. Det är och förbliver beständigt en alltför svår konst att såsom syndare tro blott på Jesus; att beständigt känna synden hos sig och dock tro sig rättfärdig inför Gud blott i en annan.

Då man nu icke i tid låter säga sig, t.ex. av en apostels bekännelse (Fil. 3:12, 13), att detta är den »högsta hemlighet och svåraste konst under solen», utan låter förvilla sig av den skenfagra verkhelighetens smädelser mot evangelium (Rom. 3:8, 31), så är det icke underligt, att den djupaste smittan i vår natur: »I skolen varda såsom Gud», utvecklar sig till dylika läror. Kort före de orden: »Varen nyktra och vaken, ty eder vedersakare går omkring» etc., antyder aposteln en annan likartad källa, varifrån dessa och alla förvillelser härflyta, då han säger: »Hållen eder hårt vid ödmjukheten; ty Gud står emot de högfärdiga, men de ödmjuka giver han nåd.»

Vore icke högmodet, så skulle ju Herren Gud eljest leda dem, som söka sanningen; det måste vara någon fiendens tjusning, tillstadd av Herren, som »står emot de högfärdiga», innan man kan stanna i så grova förvillelser och dock flitigt *umgås med Guds ord*, ja, tycka sig se sin mening över allt bekräftad i Guds ord. Vore där icke en tjusning och förblindelse, så skulle man ju se, att skriften uttryckligen säger, t.ex. att Kristus var »utan synd» (Ebr. 4:15), var den, »som icke visste av synd» (2 Kor. 5: 21), och att han var gjord till synd för oss på det sättet, att »Herren kastade allas våra synder uppå honom» (Jes. 53: 6), att han »*bar våra synder*» (v. 11). Vore det icke en tjusning, så skulle man ju rädas för en sådan uppfattning av enstaka bibelord, varigenom man får hela den i bibeln framställda verkligheten emot sig - såsom förhållandet är med läran om de heligas personliga syndfrihet; man skulle ju se, huru hela skriften talar om helgonens klagan över sina synder, varjämte så många utbrott av denna inneboende synd där omtalas; man skulle ock se, vilka förmaningar alltid gåvos de heliga att döda synden, som ännu bodde i dem.

Ja, man skulle se, huru en apostel bekänner om sig att även i en sådan stund, då han hade varit »uppryckt till tredje himmelen», han icke var fri från en så ful synd som att »förhäva sig» (2 Kor. 12). Så skulle man ock se, huru vår rättfärdiggörelse i skriften förklaras, icke på det sättet, att våra personer göras syndfria, utan att den sker genom »tillräknelse». När man icke ser sådant, då måste någon tjusning vara för handen; då väckas vi till att tänka på apostelns ord: »*Varen nyktra och vaken*; ty eder vedersakare går omkring» etc. Och åter: »Hållen eder hårt vid ödmjukheten; ty Gud står emot de högfärdiga» etc. Och då Gud »står emot» en människa, då hjälper intet förstånd, intet rannsakande av skrifterna; man *måste* då vara förblindad, till dess man förödmjukas sig under Guds mäktiga hand. Gud, Gud, var oss alla nådig för ditt namns skull!

C-O Rosenius 1861

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com